

delse er den blevet ændret ved en mindre Lov af 1. April 1919, som var en Følge af den Forhandling, der i den foregaaende Tid var ført med Færøernes Lagting og de administrative Myndigheder paa Færøerne. Bortset derfra har Sønæringsloven bestaaet uændret siden 1916, idet man vistnok fra alle Sider erkendte, at der var sket en betydningsfuld Reform paa dette Omraade. Der er i den forløbne Tid fremkommet forskellige Ønsker om Ændringer i Loven, og desuden foreligger der i alt Fald for Færøernes Vedkommende Sønæringssspørgsmaal af større Rækkevidde, Ønsker om Støtte fra Lovgivningsmagtens Side til Gennemførelse af en delvis Overgang til Fiskeri ved Damprawlere. Under disse Omstændigheder er det kun rimeligt, at Ministeriet har beskæftiget sig med de forskellige Ønsker og har kombineret dem med de Erfaringer om Loven, Ministeriet i øvrigt har indvundet.

Flere af de Ændringer, som jeg her skal have den Ære at foreslaa, følger umiddelbart af Bestemmelser, der er gennemført paa andre Omraader af Søfartslovgivningen. Saaledes Bestemmelsen under Nr. 1, der hidrører fra Sømandsloven, og som det af lovtekniske Grunde vil være rimeligt at optage i Sønæringsloven. Andre Bestemmelser stammer saavel fra Sømandsloven som fra Søloven og Loven om Søværnets Ordning samt Loven om Navigationsundervisning. Andre af Ændringerne betegner nærmest en Stadfæstelse af hidtil anvendt Dispensationspraksis eller anden administrativ Praksis i Henhold til den gældende Sønæringslov. Saaledes vil man under Nr. 3 finde en Regel, hvorefter Fartomraadet for Nordsøstjurmænd i smaa Sejlskibe af ikke over 100 t udvides til ogsaa at omfatte Færøerne. Endvidere vil man under Numrene 8, 24, 32 og 37 finde Bestemmelser, der tilsigter at udvide Ministeriets Adgang til i særlige Tilfælde at tilstaa Afgivelser fra de sædvanlige Bestemmelser i Lovens §§ 2 og 5 og fremdeles ændrede Overgangsregler, som gør det muligt for Folk med henholdsvis ældre Sønæringsbevis og ældre Eksamensbevis paa visse Betingelser at opnaa saadanne Rettigheder, som er knyttet til Beviser efter Sønæringslovens § 16.

Nogle enkelte Ændringer gaar i Retning af at skærpe Lovens Bestemmelser for derved at hidføre større Sikkerhed. Saaledes er det i hvert Fald i Formen en Skærpe, naar det ved Affattelsen af Reglerne under Nr. 2 og 5 udtrykkelig fremhæves, at der paa ethvert Fartøj, ogsaa de

helt smaa, skal være en bestemt Mand, som er Indehaver af Føreransvaret. Man har fremhævet, at det ganske særligt under Krigsperioden er blevet klart, hvor stor Betydning det kan have, at danske Skibe altid føres af danske Statsborgere, og det er derfor under Nr. 6 og 23 foreslaaet, at Erhvervelse af de Sønæringsbeviser, der giver Førerrettigheder, skal være betinget af Indfødsret.

Andre af de foreslaaede Ændringer er umiddelbart foranlediget ved den tekniske Udvikling og vil ved deres Gennemførelse tjene til at give Søfarten og Fiskerierhvervet en noget større Bevægelsesfrihed, end disse Erhverv har haft efter den hidtil gældende Lov. Ved Sønæringsloven af 1916 er der fastsat Regler angaaende Motorernes Betjening ved særlige Motorpassere, og det er jo ret naturligt, at man under de Forhold gjorde Bestemmelserne strenge og krævede Motorpassere ansat for alle Motorer over 50 HK. Det har imidlertid efterhaanden vist sig, at dette ved Anvendelsen af de kraftigere Motorer, som Udviklingen krævede, vanskeligt lod sig opretholde uden Gene for de paagældende Erhverv; ikke mindst gælder dette for Sejlskibe, som anvender Motor som Hjælpekraft, og for Fiskerifartøjer i Nord- og Østersøen, som næsten alle er at anse som Sejlskibe med Hjælpe-motor. Man har derfor i den hidtil forløbne Tid fundet det rimeligt at hjælpe paa Forholdet ved Anvendelse af Dispensationer i et ret vidt Omfang, efter at man ved foretagne Undersøgelser har fundet det forsvarligt at yde saadanne Dispensationer. Det har dernæst, ikke mindst paa Foranledning af Henvendelser fra Fiskernes Organisationer, været underkastet en indgaaende Undersøgelse, om det kunde anses for forsvarligt at foretage en Forskydning af disse Bestemmelser i den Hensigt at imødekomme Fiskernes Ønsker, og man gør fra teknisk Side gældende, at da Statens Skibstilsyn nu har et betydeligt bedre og mere betryggende Indseende med alle Maskinerier og med de Motorskibe, der tillige har Sejlkraft, saa vil det — navnlig da saadanne Motorskibe, der har Sejlkraft, jo deri har et selvstændigt Fremdrivningsmiddel, som kan anvendes, hvis en Ulykke skulde indtræffe med Motoren — nu, bortset fra Passagerfartøjer, være forsvarligt at frigive Motorpassing for smaa Motorer indtil 80 HK i rene Motorfartøjer og indtil 100 HK i Sejlskibe med Hjælpe-motor. Motorpasseren, hvis Uddannelse i høj Grad har vist sig at svare til For-